

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

ČERVEN 2001 *** ROČNÍK II.*** ČÍSLO 6

Citát inspirující:

Max byl odjakživa zvyklý číst knihy s tužkou v ruce a věty,
které ho něčím zaujmou, si vypisovat.

Michal Viewegh – Účastníci zájezdu

LETNÍ

NÁVRAT
DO RODNÉHO MĚSTA

Václav Franc

Léto položilo
zimou na lopatky
a nasadilo mně parohy
s mořem
s plachetnicí
s přílivem i odlivem
nejraději bych mu za to
vjel do vlasů

Omámen vzpomínkami
Šlapu do pedálů dále
Vyčerpán
Smývám hříchy útěků
Na starém náměstí
V oprýskané kašně

Příjemné prožití
hranicemi všedních
načerpání mnoha
Všem literátům

léta, dovolené, ať už za
dnů nebo v tuzemsku,
tvůrčích sil a inspirace přeje
prostřednictvím KOBRY
Václav Franc.

PŘIPRAVUJEME DALŠÍ ALMANACH

Na schůzce literárního spolku ve středu 23.května 2001 nás seznámil Děda Lebeda se stavem prací na novém almanachu. Zvláště díky jemu je prakticky almanach sestaven do pracovní verze, na které bude třeba provést gramatické, grafické a další úpravy.

Dohodli jsme se, že požádáme Valdickou tiskárnu Tomáše Mikovce o vlastní tisk a svázání. Dále jsme domluvili pořadí autorů v almanachu, představení a dalších sto nic co umožilo .... regionální autory.

Další jednání nad almanachem se uskuteční výjimečně o prázdninách, kde se v knihovně sejde užší vedení, aby dohodlo další náležitosti. Almanach vyjde díky ochotě Městské knihovny v Jičíně a její ředitelky paní Košťálové. Žádost o grant na Městském úřadě v Jičíně byla zastavena.

LITERÁRNÍ SPOLEK A FESTIVAL

V rámci festivalu Jičín – město pohádky jsme byli pověřeni přednést svoje pohádky vždy v podvečer v Jičíně na nádvoří zámku u kašny v 17 hodin.

Z původních několika zájemců zůstala pouze čtveřice, a tak pro pořádek uvádím pořadí a data vystoupení jednotlivých autorů:

Úterý 11.září - Václav Franc

Středa 12.září - Bohumír Procházka

Čtvrtek 13.září – Zlata Zákoutská

Pátek 14.září – Monika Eberlová.

Pokud by u někoho z autorů nastaly nepředvídané komplikace, kontaktujte Prochora, který je „garantem“ akce.

DO NYMBURKA NA SOUTĚŽ

V rámci vyhlášení literární soutěže Píšu, píšeš, píšeme v Nymburce dne 22. září (sobota) proběhne představení literárních skupin. Náš spolek má zamluvenou asi půl hodinu programu. Proto přemýšlejte o tom, kdo a s jakým programem by byl ochotem vystoupit.

POZVÁNKA DO BROUMOVA

V korespondenci jsem obdržel pozvánku na Den poezie v Broumově dne 28.září 2001 (pátek – státní svátek). Zájemci o setkání necht' kontaktují mne (Václav Franc) nebo Pavla Zemana.

Příhláška je nutná zaslat do 31.srpna 2001 na adresu Mgr. Věra Kopecká, Polákovy domy 190, 550 01 Broumov, nebo e-meilem na adresu: masarykovazs.broumov@worldonline.cz. Na této adrese se dozvíte program a další náležitosti, např. informace o chystaném sborníku ze setkání, zajištění noclehu atp.

DRUŽBA S PEGASEM

V úterý večer 26.června 2001 jsem se zúčastnil schůzky literárního sdružení PEGAS v městě na soutoku, v Mělníku. Využil jsem možnosti rozvinout přátelství vytvořené již na setkáních v rámci literárních soutěží, které toto sdružení pravidelně organizuje. Schůzky jsem využil k tomu, abych naše literární kolegy informoval o práci našeho spolku, o almanaších, edicích Profily, autorských čteních a dalších činnostech našeho LISu.

Mělnický Pegas existuje již od roku 1987 a asi před dvěma roky získal právní subjektivitu. Od Městského úřadu Mělník získává ročně 5 tisíc korun, každý člen platí roční příspěvek 50 korun (32 členů) a zbytek do celkového rozpočtu asi 10 tisíc získává prodejem svých publikací (event. od sponzorů). Přiznám se, že jsem závistivě pošilhával po kronice, ve které jsou pečlivě zaznamenány všechny publikační úspěchy, výsledky ze soutěží a články o Pegasu v novinách. Navíc je kronika doplněna fotografiemi z nejrůznějších akcí. (O Mělnickém Pegasu, slibuji, příště napíši víc.)

Renáta Kotlářová

(úryvek z novely, která se připravuje k vydání v edici Profily společně s pracemi dalších dvou autorů)

7.kapitola

Diana vyšla před dům a ještě zamávala do okna Karlovi. Proč? Ptala se sama sebe. PROČ? Chtěla v sobě snad potlačit výčitky svědomí, že jde tajně na schůzku s jiným mužem? Seběhla ve spěchu po třech schůdcích k dřevěné brance. Odemkla, zamkla. Byla skoro tma, podívala se na hodinky. Půl sedmé. To je nejvyšší čas. Přehodila si kabelku přes rameno a přidala do kroku. Když došla za další roh, uslyšela, jak na ni někdo zatroubil. Ohlédla se a uviděla auto.

Neznala to auto, proto nezastavila. Jen pomyslela na to, že nemá čas na to, aby se s někým příliš dlouho vybavovala. Spěchá. Auto ji minulo a ona poznala na sedadle řidiče Tomsův obličej. Docela se jí ulevilo. Beztak by to k nemocnici stíhala jen tak tak, aby nepřišla pozdě. Dveře u spolujezdce se otevřely a Tomsa ji volal, aby si nasedla.

"Ahoj, Diano, stihl jsem to dřív, tak jsem si řekl, že se pro tebe stavím. Nasedni si." Usmíval se.

"Ahoj, Štěpáne, potěšilo mě to, myslím, že bych to asi ... " Najednou vykřikla. Uviděla, že Tomsa má namísto pravé ruky jen pahýl bez prstů celý od krve. Pořád se smál.

"Co je ti, Diano ,nasedni si." Podíval se na ni a zamračil se. "Co se ti stalo, proč křičíš?" Diana nebyla schopná slova, jen ukazovala na to, co mu zbylo z pravé ruky.

"Ty myslíš tohle?" mávl Tomsa druhou rukou, "to je v pořádku, nic to není, ani to moc nebolí. Hlavně že jsem přijel, ty nemáš radost?"

"Štěpáne ... musíme do nemocnice." Diana byla celá bledá a klepala se.

"Vždyť tam odtud právě jedu, nemusíš tam, přijel jsem ti naproti."

"Ale co ta ruka, Štěpáne ... ?"

"Opravdu to není nic vážného, jen jsem se bál, abych si neumazal košili. Počkej," vystoupil z auta, obešel ho a chtěl jí pomoci do vozu. Vtom si všimla, že nemá ani levou nohu. Hystericky zaječela a najednou cítila, že omdlí, proto křičela čím dál víc.

"Diano," uslyšela. "Diano, no tak, slyšíš mě?" Slyšela Tomsův hlas.

"Já s tebou nepojedu, ne, ne," rozhazovala rukama.

"No tak, slyšíš mě, vzbud' se," uvědomila si, že jí někdo zatřásl. Víc a víc si uvědomovala hlas, který na ni mluvil.

"Ne, já s tebou nepojedu," řekla ještě než procitla úplně. Prudce se posadila na posteli a sáhla po vypínači. Lampička se rozsvítila.

Diana se podívala vedle sebe.

"Štěpáne ... " schoulila se do klubíčka a rozplakala se.

"V pořádku, to bude v pořádku, neboj se, byl to jen sen. Pojd' ke mně," přivinul ji k sobě a kolébal ji stejně jako ona kolébává svoji malou sladkou holčičku. Najednou sebou trhla. Kde vlastně je?

Kde byla? Proč? Před očima viděla velké PROČ. Mávla rukou, aby to slovo odehlnala. Rozplynulo se.

"Kolik je hodin?"

"Budou tři," Tomsa si dal ruku pod hlavu. "Tak co, je to lepší?"

"Mám hroznou žízeň, Štěpáne ... Štěpáne ... ?!" přitulila se k němu a zabořila mu hlavu do zarostlé hrudě.

"Copak," pohládl ji, "copak se ti ošklivého zdálo? Pověš mi to?"

Diana se najednou posadila, odhrnula peřinu a prohlížela si pečlivě obě jeho nohy.

"Co to děláš, Diano?" Tomsa na ni koukal překvapeně.

"Koukám se, počkej, ještě mi ukaž ruce." Podal jí levou ruku. "Tu druhou, obě," přikázala Diana. Vytáhl z pod jejích zad pravou ruku a ukázal jí ji.

"V pořádku," padla Diana s úlevou do polštáře. "Byl to opravdu moc zlý sen. Někdy ti ho povím, teď ale ne." Tomsa se zvedl z postele.

"Co chceš k pití?"

"Co mi nabídneš?"

"Můžeš dostat sodu, džus, mléko, colu, nebo spíš něco alko?" Diana se zavrtěla.

"Asi tě poprosím, nemáš minerálku?"

"Máš, takže tu? Jednu, prosím?" Udělal pukrle.

"Ne, pět, prosím."

"Jak je libo, madam," odcupital do kuchyně. Diana se zasmála a narovнала si polštář. Pomalu se jí vybavoval včerejší příjemný večer. Příjemné prostředí, výtečná kuchyně, výtečná společnost ... Ale proč ten sen? Asi chtěl všechno to hezké pokazit. Není to znamení? Ale znamení čeho? No tak, holka, neblbni, jen zlý sen, nic víc. A už je pryč. Ještě to by tak chybělo, aby začala věřit na sny. Ale byl opravdu ošklivý, otrásla se a přitáhla si peřinu.

"Ták, prosím, co ještě, señorito," Tomsa k ní přiskočil do postele.

"Děkuju ti," Diana se rychle a dlouze napila. Položila skleničku a otočila se k němu. "Štěpáne, ... ?"

"Hm..."

"Můžu jít k tobě?"

"Vždyť jsi u mě."

"Ale myslím k tobě blíž, takhle blíž," ukázala mezi palcem a ukazováčkem, jak blíž by si představovala k němu jít.

"Samozřejmě, proč bys nemohla? Pojd'," nastavil ruku. Ve vteřině byla u něho a tiskla se k jeho nahému tělu.

"A Štěpáne, můžu se tě na něco zeptat?"

"Hm, ptej se."

"Nezlobíš se na mě?" Mrkla na něj po očku.

"Proč bych se měl na tebe zlobit?" Zavrtěl hlavou.

"Že jsem hned usnula."

"Bylas unavená, proto jsi usnula."

"Ani jsem ti nepoděkovala za ten krásný večer. Bylo mi opravdu fajn," pohladila ho po tváři. "Opravdu fajn, měls pravdu, takhle mi dlouho nebylo."

"Tak to jsem opravdu moc rád," políbil ji na nos.

"Víš, že mě nikdy nikdo nelíbal na nos?"

"A vadí ti to?"

"Ani trochu."

"A je ti to příjemné?"

"Ano."

"Tak to je dobře. Moc bych si přál, aby ti se mnou bylo příjemně."

"S tebou? S tebou musí být příjemně snad každému."

"Ba ne, Diano, podívej se moje žena. Té se mnou asi moc příjemně nebylo, když mi po třech letech manželství utekla s jiným. A Karolínku si vzala s sebou. Vidám ji jednou týdně. Copak to tátovi

stačí?" Tomsa si povzdechl. "Mě tedy ne, ani nevíš, jak miluju své dítě."

"Ani nevíš, jak bych si někdy přála slyšet to samé od mého muže. Že miluje své dítě." Najednou si uvědomila, že někde doma má muže, v nemocnici nemocnou holčičku a tady leží v posteli s úplně cizím mužem. Ale těch předešlých několik hodin jí bylo tak, jako už hodně dlouho ne. Dostala opět prostor, byl někdo kdo ji poslouchal, byl někdo, kdo jí neporoučel, nepřikazoval. Před očima se jí teď místo PROČ? rozsvítilo JAK TO? Jak to, že je takový? Měl asi pravdu, když včera říkal, že jejich osudy jsou podobné.

"Proto jsem ti říkal, že naše osudy jsou si něčím podobné." Tomsa se jí podíval do očí.

"A víš, Štěpáne, že na to teď myslím?" Celý večer čekala, kdy o tom začne mluvit, ale neptala se ho, čekala, až o tom začne mluvit sám.

"Vidiš, původně jsem tě pozval na večeři proto, abych ti tohle všechno řekl, ale potom jsem se tak náramně bavil, jedl, pil a tančil, že jsem na problémy dočista zapomněl."

"A to je dobře, myslím, že jsem díky tobě objevila opět smysl mého života."

"No tak, co to povídáš? Tvůj život má pořád smysl, co s takovým darebákem? Tak ho zahod' a kup si nového," přitiskl ji k sobě. "Je mi s tebou hezky."

"Mě s tebou taky, a právě asi ty sám moc dobře víš, že to není tak jednoduché, starého zahodit a koupit nového. Ale určitě chápeš, co je to starat se o dítě, co je to mít o ně strach, prožívat každou těžkou chvíli se svým dítětem, když mu rostou zuby, když ho bolí břicho, když nemůže smrkat a bolí ho uši ... To Karel nezná, je to lump." Sedla si a svésila ramena.

"Víš co, nebudeme se teď vůbec bavit ani o Karlovi ani o jiném lumpovi. Jedině o lumpovi Tomsovi. Ale asi ho neznáš."

"Máš pravdu, neznám, povíš mi o něm něco?" Uvelebila se na jeho rameni a poslouchala napjatě každé jeho slovo.

"Tenhle lump byl lump už od malička."

"Nevěřím."

"Neskákej mi do řeči, jinak ti to předvedu."

"Co?"

"Že jsem lump." Zašklebil se. "Tak odmala, ... ale to nebylo až tak zajímavé, o tom ti bude jistě někdy povídat moje máma. Vyžívá se v tom."

"Kde vůbec je, Štěpáne?"

"Kde by měla být? Doma přeci." Diana vyskočila.

"Cože? Ona je tady?"

"Povídám, že doma, u sebe doma. Proč se tak o to zajímáš?"
Diana klesla zase do polštáře.

"Ale, měla jsem za to, že bydlíš s ní. Tehdy když jsem ti volala, tak mi zvedla telefon žena a ... Štěpáne?!"

P.S. Pokud se dozvíte o nějaké soutěži, možnosti publikování nebo jiné akci, která by mohla ostatní literáty zajímat, informujte mě a prostřednictvím Kobry i další členy. Přivítám i další literární práce, názory na kulturu i v širším slova smyslu a třeba i na Kobru samotnou.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Ročník 2.

Číslo 6.

Červen 2001.